

Tulevaisuuden ihminen

SAULI SIEKKINEN

Tulevaisuus on aina askarruttanut ihmistä ja saanut niin tiedemiehet, filosofit kuin kirjailijatkin pohtimaan ihmiskunnan tulevaisuuden luonnetta. Toiset ovat maallaneet kauniin, harmonisen kuvan Eedenin Paratiisin laskeutumisesta maan päälle (Jesaja 11:6-8: ”Silloin susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa vohlan vieressä; vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä ovat yhdessä, ja pieni poikanen niitä paimentaa. Lehmä ja karhu käyvät lautumella, niiden vasikat ja pennut yhdessä makaavat, ja jalopeura syö rehua kuin raavas. Imeväinen leikittelee kyykäärmeen kololla, ja vieroitettu kurottaa käntensä myrkkyliskon luolaan.”), toiset taas pelottelevat maailmanlopulla ja maaplaneetan muuttumisella asuinkeletoimaksi. Teosofia kuitenkin opettaa, että kehitys jatkuu maaplaneetasta huolimatta. Samoin kuin nykyinen ihmiskunta on käynyt evoluutionsa ensiaskeleet ensin Saturnuksella, sitten auringossa ja kuussa, maaplaneetan jälkeen se jatkaa kehitystään Jupiterilla, Venuksella ja Vulkanuksessa, joskin hienojakoisemmassa muodossa ilman karkeaa fyysistä kehoa. Jälleensyntyvien monadien kehitys ei ole siis riippuvaista minkään planeetan fyysisistä olosuhteista. Vaikka planeetta itsessään olisi niin sanotusti elinkelvoton, sitä pystyy asuttamaan olennot, joiden kärkein keho on joko mentaalina, astraalina tai elämäneetteriä.

Nykyisen maailmankauden alin ja kiintein pallo on Salaisen Opin D-pallo eli meidän maamme. Täällä maan päällä ja tässä nykyisessä neljännessä kierroksessa on kiinteän aineen tiiviysaste kaikista suurin, aineellisuuden nadiiri, joka saavutettiin noin viisi miljoonaa vuotta sitten. Siitä eteenpäin kehitys tulee pyrkiämään kohti hienompaa ainetta. Seuraavan kolmen ja puolen kierroksen aikana, jotka tulevat täydentämään maakauden, tulevat maapallon olosuhteet muuttumaan yhä eteerisemmäksi kunnes saapuu lyhyt kosminen yö ja kehitys alkaa uudelleen hienojakoisemmalla Jupiterikaudella, jonka kärkein D-pallo tulee olemaan eetterialueella.

Salainen Oppi opettaa, että on käytävä läpi 777 ruumiillistumaa. Tämä ei kuitenkaan tarkoita että maapallon olisi käytävä 777 vaihdoksen läpi. Se merkitsee että kehittyvä elämä tekee 7 kierrosta 7 aikakauden ja 7 pallon kautta. Tuon monadien pyhiinvaellusmatkan kaudet kuvataan Caduceuksessa eli Merkuriuksen sauvasa. Caduceus kuvaa myös vihkimyksen tietä, joka tehtiin ihmisille yleiseksi vasta maakauden Merkuriuspuoliskon alkuvaiheilla. Muutamia pienempiä mysteeriä opetettiin lemuralaisen ja atlantilaisen ajanjakson aikana, mutta neljä suurempaa vihkimystä annettiin vasta myöhemmin. Caduceuksen musta käärme kuvaa involution spiraalikierrosta käsittäen Saturnus, aurinko- ja kuukauden sekä maakauden Marspuoliskon, joiden aikana kehittyvä elämä rakensi itselleen verhot tuntematta kuitenkaan ulkomaailmaa ennen kuin atlantilaisen ajanjakson loppupuolella. Valkoinen käärme taas kuvaa sitä tietä, jota ihmiskunta tulee kulkemaan maakauden Merkuriuspuoliskon aikana, Jupiter-, Venus- ja Vulkanuskautensa kuluessa, jolloin ihmisen tajunta tulee muuttumaan kaikkitietäväksi, luovaksi älyksi.

Ihmiskunnan suuri enemmistö kulkee käärmetietä mutta Merkuriussauva, jonka ympärille käärmeet kiertyvät, osoittaa suoraa ja kaitaa tietä, vihkimyksen tietä, jota kulkemalla voidaan muutamien lyhyiden elämien aikana saavuttaa se, mihin ihmiskunnan enemmistö tarvitsee miljoonia vuosia. Päämäärä kummallakin on sama eli mentaalisen, astraalisen ja fyysisen kehon muuttuminen Salaisen Opin tai buddhalaisuuden terminologian mukaan dharmakayaksi, sambhogakayaksi ja nirmanakayaksi tai antroposofian terminologian mukaan tuntosieluksi, älysieluksi ja tietoisuusieluksi.

Me voimme päästä tuntemaan nämä laajemmat tajunnantilat ja voimat, jotka niihin liittyvät pyrkiessämme peräkäisistä suurista vihkimyksistä osallisiksi, jos nimittäin tiedämme minkälaisena nämä tajunnantilat ja voimat tulevat ilmenemään ihmiskunnassa yleisesti. Kehitys noudattaa kaarenmuotoista kulkua. Ih-

iskunnan tajuttomuudentila Saturnuskaudella oli sellainen kuin fyysisen ruumiin tila on syvimmän tajuttomuuden aikana. Seuraava tajunnantila oli unetonta nukkumistilaa muistuttava tajunnanaste aurinkokaudella. Kuukauden aikana näkyivät ensimmäiset ulkoisten kappaleiden ulkopiirteet sisäisten kuvien hämärässä valaistuksessa, joka vastasi unenääntä. Vihdoin atlantilaisen ajanjakson loppupuolella väistyi tämä unenomaisen kuvatajunta täydellisen valvetajunnan tieltä. Ihmiset pystyivät havaitsemaan ympäröivät kohteet selvissä ja täsmällisissä piirteissä. Kun ihminen oli saavuttanut valvetajunnan, alkoi hän tehdä ensimmäistä kertaa eron ulkomaailman ja itsensä välillä. Hän huomasi eristyksensä ja siitä lähtien pääsi minäkeskeisyyteen tai itsekkyyteen etualalle.

Sisäisen kuvatajunnan muuttuminen objektiiviseksi itsetietoisuudeksi oli hidas ja laaja-alainen työ, jota kesti kuukauden C-pallon kolmannesta kierroksesta atlantilaisen ajanjakson myöhemmälle puoliskolle. Tämän ajan kuluessa kehittyi elämä neljän suuren eläimenkaltaisen tilan kautta kunnes se saavutti ihmisasteen. Nämä neljä menneisyyden astetta vastaavat neljää tulevaisuudenastetta ja neljää vihkimystä. Neljä elettä tajunnantilaa käsittävät yhteensä 13 astetta. Nykyisestä ihmisasteesta viimeiseen suureen vihkimykseen on samat 13 astetta eli pienempien mysteerioiden 9 ja suurempien mysteerioiden neljä astetta. Ensimmäisen vihkimyksen kautta saavutetaan se tajunnantila, jonka koko ihmiskunta voittaa maakauden loputtua. Toisessa vihkimyksessä voitetaan se, minkä ihmiskunta on Jupiterikauden loputtua saavuttanut, ja kolmannessa se, mikä on Venuskauten tulos. Neljäs ja viimeinen vihkimys antaa vihitylle sen vallan ja kaikkitietoisuuden, minkä enemmistö saavuttaa vasta Vulkanuskauten loputtua.

Rudolf Steiner kuvasi Golgata-mysterin ja siihen liittyvän vihkimyksen, missä ihminen uudistuu sen kuluessa fyysisellä, eteerisellä ja astraalisella tasolla. Kristuksen elämä itse asiassa on vertauskuva vihkimyksistä ja ymmärtämällä hänen keskeiset elämänvaiheensa tulemme ymmärtämään itse vihkimyksen kulkua. Kristusta vanhempi vihkimyksen vertauskuva on egyptiläisten Isis ja Osiris -kultissa, jossa vihkimyksen keskeiset kohdat ovat vieläkin helpommin ymmärrettävissä.

Egyptiläinen myytti Osiriksesta sisältää vihkimyksen keskeiset ainekset. Osi-

Pyydettyäessä esitelmiä eri paikkakunnilla.

MERDIN MOSTARLIC, työskennellyt pyramidisäätiön oppaana 3 vuotta:

”Bosnian pyramideilla on runsaasti mielenkiintoisia paikkoja, jotka ovat tavallaan ainutlaatuisia. Tämä kirja on jättänyt positiivisen vaikutelman, ja olemme hyvin ylpeitä ja iloisia, että olemme osa sitä.”

TAPANI KOIVULA, arkkitehti, paranomaalin tutkija ja kirjailija:

”Tämä on kirja, josta voi tulla avain Euroopan ja Maa-planeetan Uuteen Aikakauteen!”

Kirjan tilaukset sähköpostiosoitteesta biggestpyramids@gmail.com. Hintaan 30€ + postituskulut 6,20€ sisältäen kirjan kannen kuvalla varustetun kirjanmerkin tai postikortilla.

Kirjaa on saatavana myös e-kirjana Bod.fi/kirjakauppa/ hintaan 18.99€.

Bosnian matkoista kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä kotisivuiltani www.bosnianpyramidit.com ja sähköpostilla biggestpyramids@gmail.com

Suomalainen rakennusmestari Matti J. Salo on vieraillut ensimmäisen kerran vuonna 2014 Bosnian pyramideilla, jotka tohtori Sam Osmanagich löysi vuonna 2005. Pyramidilaaksoksi kutsutulta alueelta on sen jälkeen tehty hyvin mielenkiintoisia löytöjä.

Itse pyramidien ikä on radiohiiliajoituksen mukaan lähemmäs 30 000 vuotta. Pyramidit myös

Matti J. Salo ja tri Sam Osmanagich.

näyttävät lähettävän kosmista energiaa suoraan avaruuteen. Mitä muita salaisuuksia matkailijat ovat kohdanneet Bosniassa, ja miksi virallinen tiede ei vielääkään hyväksy löytöä keinotekoisesti rakennetuiksi pyramideiksi?

4.10.2018 ilmestynyt kaksikielinen (suomi ja englanti) 108-sivuinen Matti J. Salon kirja **Bosnian pyramidit ja maagiset mysteerit** yli 120 kuvalla vie lukijan mystiselle matkalle Bosnian pyramidilaaksoon...

Sisältää mm:

- Tri Sam Osmanagichin alkupuheen
- Virolaisen näkijän ja parantajan Lille Lindmäen Ley-linjakartat Visokosta
- Kaikki tekstit suomeksi ja englanniksi samassa kirjassa

Lue artikkeli s. 14–15.

ris oli maanpäällinen hallitsija, joskin turhamainen sellainen. Tuo maanpäällinen Osiris symboloi vihkimätöntä ihmistä. Hänen kateellinen veljensä Seth valmisti muumioarkun, jota jokainen juhliessa oleva halusi kokeilla. Arkku oli tarkoituksella valmistettu Osirikselle ja sopi vain hänelle. Kun Osiris meni arkkuun, Seth löi sen kannen kiinni ja heitti arkun Niilin kuljetettavaksi. Osiriksen uskollinen puoliso Isis yhdessä sisarensa Nefthyksen kanssa etsi miehensä ruumiin ja löysi se puun juuriin takertuneena. Kun Seth sai tietää tästä, hän pilkkoi Osiriksen ruumiin 14 osaan ja kätki ne eri puolille Egyptiä. Isis kokosi Osiriksen ruumiin, ja Osiris hiedelmöitti hänet. Isis synnytti neitseellisesti pojan, Horuksen, joka tunnettiin myös auringonjumalana. Myöhemmin Horus löi taistelussa Sethin ja lunasti paikkansa koko Egyptin kuninkaana.

Myytti Osiriksesta kattaa myös Kristuksen elämän keskeiset kohdat. Neitsyt Maria samaistetaan usein pakanallisiin jumalattariin kuten Isikseen ja Astarteen. Nuo molemmat ovat myös kuun jumalattaria ja useissa katolisissa ja ortodoksisissa kuvissa neitsyt Marian kuvataan seisomassa kuunsirpin päällä ikään kuin muistuttamassa muinaisesta alkuperästään. Kuu symboloi alemmaa kuuluntoa, vihkimättömän mieltä tai alitajuntaa, joka kuitenkin synnyttää kohdustaan auringon ruumiillistuman, Horuksen tai Kristuksen. Alkemia muistuttaa kuitenkin tuon alemman luonnon kaksinaisesta puolesta kutsumalla häntä neitsyen ohella myös portoksi. Näin neitsyt Maria ja Maria Magdaleena ovat itse asiassa sama henkilö, tai pikemminkin saman vertauskuvan kaksi eri puolta. Varhaiskristillisessä roomalaisessa taiteessa Kristus samaistettiin auringonjumala Heliokseen ja hänet kuvattiin samanlaisena parrattomana nuorukaisena pää auringon säteiden ympäröimänä ennen kuin kreikkalaisia alkuperää oleva varttunut Kristushahmo syrjäytti hänet taiteessa. Lapsi, joka samaistetaan aurinkoon, on tavallinen symboli alkemiassa ja kuvaa uudestisyntyntä astraaliruumista, viisasten kiven kullaksi muuttamaa rautaa. Osiriskultissa kuitenkin vihkimysriitin ainekset ovat ajallisesti oikeassa järjestyksessä, neitseellinen syntymä seuraa ristiinnaulitsemista (Osiriksen nautitsemista puiseen arkkuun) ja kuolemaa.

Kristus ilmestyi ristiinnaulitsemisen ja kuolemansa jälkeen sureville naisille ja opetuslapsilleen ruumiillisena. Jopa epäilevä Tuomas olisi saanut koskea hänen haavojaan ja varmistua, että kyseessä oli todella fyysinen keho. Siitä huolimatta

tuokeho ei ollut enää alistettu luonnonlaeille: Kristus ilmestyi opetuslapsilleen suljettujen ovien taakse. Tuota kehoa, jossa Kristus ilmestyi ja jonka jokainen vihittävä saa onnistuneen vihkimyksen tuloksena, kutsutaan henkikehoksi tai ylösnousemusruumiiksi. Siinä ei ole enää mitään materiaalista siinä merkityksessä, kun materia tarkoittaa tietoisuuden vastakohtaa tai tajuttomuutta. Se on hengen tietoinen ilmennys ja on siten yksi. Se, mikä on yksi, on myös muuttumaton ja kuolematon, koska kuolema on mahdollista vain syiden ja seurausten moninaisessa maailmassa. Hippokrates on sanonut: "Jos ihminen olisi yksi, hän ei koskaan sairastuisi" ja: "Ei ole mahdollista löytää syytä sairautteen siinä, mikä on yksi". Miten on sitten mahdollista, että henkikeho tulee näkyväksi ja muistuttaa muutenkin aineellista kehoa. Tässä tulee pitää mielessä, että käsitys aineesta ulkopuolisena, tiedostamattomana "pimeänä" massana syntyy ainoastaan vihkimättömän ihmisen rajatun havaintokyvyn tuloksena. Tosiasiassa aine ei ole muuta kuin hengen tapa ilmaista itseään, tulla itselleen havaittavaksi. Henki on subjekti ja aine on objekti. Henki tiedostaa ja tuntee aineen täydellisesti. Syy, miksi vihkimättömän ihmisen aineellinen keho on hänelle suurelta osin tuntematon, johtuu siitä, että tämä keho ei ole hänen, vaan se on universaalien hengen ilmennystä ja tiedosta-

ma. Ihmisen oma tietoisuus tiedostaa siitä vain pienen, rajatun osan, ja kaikki muu on hänelle vierasta, ulkopuolista. Vihityn adeptin henkikeho on yksi siinä merkityksessä, että sen tiedostaa yksi henki, jonka ilmennystä se on. Tässä kehossa on toki osia ja jäseniä, mutta niitä tiedostaa ja hallitsee yksi tietoisuus, joka ilmentää niiden kautta minkään rajoittamatta itseään.

Henkikeho ja sen ilmaisu muistuttaa tavallisella ihmisellä hypnoosituksessa tavattavaa mielen valtaa materiaaliin. Jos ihminen suggeroidaan voimakkaasti esimerkiksi tuntemaan kuumaa raudan kosketus iholla, hän saattaa reagoida jopa kevyen kädellä kosketukseen kehittämällä palovamman. Mieli hallitsee siis ruumista ilman tietoista tahtoa ja normaalia hierarkkista hermoimpulssien välitystä aivoista jäseniin. Vihityn adeptin henkikeho ja mieli tosin ovat yhtä, hänen ruumiinsa toteuttaa hetkessä ja ilman erityistä keskittymistä sen, mitä hänen mielensä tahtoo. Tämä ruumis kokonaisuudessaan on ikään kuin kuva mielessä, aivan kuten hypnotisoidun ihmisen mieleen luotu kuva kuumaa raudan kosketuksesta iholla. Kaikki sen elimet ovat yhtä planetaaristen alkukuviensa kanssa ja toteuttavat täydellisesti, sopusoinnussa tehtäviään. Vihityn tajunta on saavuttanut täyden tiedon ja hallinnan noihin elimiin. Mikään ei ole hänelle enää ulkopuolista. Siksi itämaiset vihityt ovat käyttäneet tästä hen-

kikehosta nimeä manomayakaya, mielen luoma ruumis tai mayavirupa, mielen kuvittelema hahmo.

Vihitty voi halutessaan näyttäytyä tässä henkikehossaan tai vastaavasti vetää ilmennyksen takaisin mieleensä. Tuolloin ulkoinen hahmo katoaa näkyvistä. Tämä on mahdollista, sillä henkikeho on voitanut aineen hitauden, se on itse asiassa enemmän energiaa kuin ainetta materiaalisesta tieteen näkökulmasta. Aine ja sen rakenneosathan ovat kvantteja, energiahiukkasia. Noiden energiahiukkasten liike ja suhde toisiinsa riippuvat siitä tahdosta, joka niitä hallitsee. Harhan vallassa elävät vihkimättömät näkevät aineen hitautena ja esteenä mielen ja tahdon toteutumiselle. Alkemiassa suola on aineellisen ruumiin symboli ja edustaa materiaalin hitautta ja pysyvyyttä. Se on syntynyt kahden vastakkaisen voiman vaikutuksesta, jossa nämä voimat sammuvat toistensa aktiiviset ominaisuudet, nimittäin elohopean ja rikin. Elohopea on "elämän vesi", astraalivalo, joka sisältää asioiden "sielun", sisäisen olemuksen. Rikki on elollisen olennon yksilöllisen voiman antava periaatti, joka on vanginnut ja organisoinut itseensä osan kosmoksen energioita. Sama "veden ja Hengen" symboliikka löytyy myös Uudesta Testamentista Kristuksen keskustelusta Nikodeemuksen kanssa: "Jeesus vastasi: 'Totisesti, totisesti, minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.'" (Joh. 3:5). Nämä kaksi, elohopea ja rikki, ja niiden edustamat ominaisuudet ovat kahlittu tai pikemminkin kiinnitetty aineelliseen ruumiiseen. Alkemistisessä prosessissa ne täytyy ensin puhdistaa eli erottaa ruumiista ja toistaan, kirkastaa, ja seuraavassa vaiheessa sulauttaa ruumiin osien planetaariset alkeisvoimat niihin. Näin sekä elohopea ja rikki saavat takaisin "taivaalliset" ominaisuutensa kosmisten alkukuviensa mukaan. Viimeisessä vaiheessa uusi ruumis kootaan näiden kirkastettujen ja elävöitettyjen alkuaineiden uudesta liitosta. Tämä kirkastettu henkikeho on viisasten kivi, elämän eliksiiri, azoth, joka antaa kuolemattomuuden. Siinä rikki ja elohopea edustavat suolan ja materiaalin kahleesta vapautettuja aktiivisia energioita. "Transmuteni de lapidibus mortuis in vivos lapides philosophicos" (Muuttakaa itsenne kuolleista kivistä eläväksi viisasten kiveksi), on eräs alkemistien tunnuslauseista.

Jotta kokelas voisi saavuttaa tämän ikuisen hengen ja tehdä sen asuinsijakseen, hänen tulee hyljätä väliaikaiset asuinsijansa ruumiissa, mielessä ja tunteissa ja kuolettua itsensä niille. Sen vuok-

si vihkimystietä symboloikin kuolema, kuolema maailmalle. Tämä teema toistuu usein Uudessa Testamentissa, varsinkin Paavalin kirjeissä. Myöhemmin apokalyptiseksi tulkittu, kuolleiden ylösnousemuksesta ja viimeistä tuomiota odottava alkukirkko tosiasiaa toimi mysteerikouluna ja toteutti ensimmäisinä vuosisatoina samaa tehtävää kuin Egyptin ja Kreikan huomattavasti vanhemmat järjestelmät. Kirjeessään kolossalaisille Paavali sanoo: "Jos te olette Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimista, miksi te, ikään kuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä itsellenne säädöksiä" (Kol. 2:20) Tämä kuolema valmistaa vihityn kuolemattomuuteen. Roomalaiskirjeessä Paavali jatkaa: "Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman" (Room. 6:4). Vihittävä hylkää kaiken katoavaisen ja muuttuvan, ja vastaanottaa uuden elämän muuttumattomassa hengessä. Tämä sanoma uudesta elämästä ja siihen liittyvästi riemusta on tullut ilmi jokaisessa mysteeriuskonossa. Jo ennen alkukristittyjä gnostilaiset iloitsivat uuden kokelaan liittymisestä vihittyjen seurakuntaan ja kuvasivat hänen pukeutuvan "loiston viittaan", mistä tuli myöhempi kristillinen perinne käyttää valkoista kastepukua uudestisyntymisen merkinä.

Uudestisyntyminen ei tarkoita pelkästään subjektiivista olemassaoloa puhtaassa hengessä vaan tietoisuuden aktiivista ilmennystä toiminnassa sekä älyn tasolla että ulkoisessa maailmassa. Tätä ilmenystä varten vihityn tarvitsee luoda itselleen henkikeho tai ylösnousemusruumis. Vihkimättömän ruumiissa, joka intialaisten kirjoitusten mukaan koostuu 16 kaalasta (osasta) ja jota hallitsee 33 jumalaa, on jatkuva mahdollisuus epätasapainoon ja sairauteen. Vihkimystä seuraavassa kuolemassa aivan kuin yksilön elämän päättävässä kuolemassa nuo 16 kaalaa ja 33 jumalaa sulautuvat takaisin kosmiin vastineisiinsa. Uudestisyntymässä tai ylösnousemuksessa henki taas organisoi alemmat käyttövälineensä uudelleen tai paremminkin heijastaa ne ulos itsestään ja lunastaa paikkansa noiden 33 jumalan hallitsijana. Egyptiläinen Kuolleiden Kirja kuvaa vihittävän matkaa erilaisten testien kautta kuoleman valtakunnan läpi. Eri-laiset jumalat, demonit ja muut manalan asukkaat pelottelevat kokelasta ja kysyvät häneltä erilaisia kysymyksiä. Kokelas voittaa kuitenkin kaikki esteet tuntemalla koettelijoidensa "salatut nimet". Vihdoin hän

saapuu Maatin Halliin, Osiriksen valtaistuinsaliin. Siellä hän kohtaa "neljäkymmentäkaksi jumalaa", jotka sanovat hänelle: "Tule sisään ja käy Maatin Hallin kynnyksen yli, sillä sinä tunnet meidät". Itse asiassa Kuolleiden Kirja kuvaa vihityn matkaa oman ruumiinsa ja mielensä syvyyksiin niitä hallitsevien alkeisvoimien herraksi. Näiden voimien tunteminen, mitä kuvaa vihittävän tieto salatuista nimistä, antaa vallan niiden yli. Vihittävä sulauttaa nuo voimat omaan tietoisuuteensa ja ne tulevat perimmäisen tiedon kautta osaksi häntä itseään. Eräs alkemistien tunnuslauseista "Solve et Coagula" – liuota ja kiinteytä, kuvaa samaa prosessia, jossa ruumiin moninaiset osat eli alkemian metallit ensin liuotetaan universaaliin liuotteeseen ja sitten palautetaan uudestisyntyneessä hahmossa. Philosophica pura vuodelta 1619 sanoo: "Liuottaminen on ruumiin muuttamista puhtaaksi hengeksi. Kiinteyttäminen on hengen muuttamista jälleen aineeksi, kuten mestarin ohje sanoo: 'Muuta ruumis hengeksi ja henki ruumiiksi. Hän, joka on ymmärtänyt tämän, on saanut kaiken; hänellä, joka ei ymmärrä, ei ole mitään.'"

Viitatessaan viisasten kiveen alkemistit käyttivät anagrammia "VITRIOL" – VisitaInterioraTerraRectificandoqueInveniesOccultumLapidem – tunkeudu maan ytimeen ja oikaisemalla se löydät viisasten kiven. Alkemiassa Saturnus, muinaisten astrologien tuntema uloin planeetta vastaa ihmisen ruumista, maaelementtiä ja karkeinta alkuainetta lyijyä. Kreikkalaisilla Saturnus vastasi Kronosta, aikaa, joka syö omat lapsensa. Mytologian mukaan Kronos söi omat lapsensa sitä mukaan kuin nämä syntyivät, sillä hän oli kuullut ennustuksen, että hänen lapsensa syrjäyttäisivät hänet. Viimeinen lapsista, Zeus tai Jupiter pelastui, kun Cybele pani kapaloihin kiven lapsen sijaan. Saturnus söi kiven, joka rosecruzilaisen Michael Maierin mukaan on juuri alkemistien viisasten kivi. Viittaus "maan ytimeen" tarkoittaa siis Saturnusta ja maaelementtiä. Maaelementtiä vastaa itämaisessa järjestelmässä ihmisen alin chakra, muladhara. "Mula" tarkoittaa "juurta" ja "adhara" "perustaa". Tämä "perusta" vastaa Raamatussa useassa kohdassa mainittua kulkakeivä: "Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene", (Jesaja 28:16, 1. Pietarin Kirje 2:6) ja "Jeesus sanoi heille: 'Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulkakeiväksi; Herralta tämä on tullut ja

on ihmeellinen meidän silmissämme?” (Matteus 21:42). Vapaamuurariudessa tämä rakentamissymboliikka on keskeistä. Kardinaali Nicholas Cusanus sanoo teoksessaan Opera (Basel 1563), että mestari laskeutuu taivaallisesta Jerusalemita kivikkoiseen autiomaahan työstämään kiviä temppeleä varten ja että sielu Jumalan pojan morsiamena kokee saman muutoksen kuin kivet, joita työstetään. Maelementin symboli itämaisessa hermetismissä on neliö. Näin ”kulmakivi” ja temppelein perusta (=”adhara”) on työstetty nelikulmainen kivi, joka kuvaa muldharachakraa. Sen keskustassa eli aineen tai maan keskustassa lepää itämaisen järjestelmän kundalini, käärmetuli, joka on yksilön voimien perusta, materiaan vangittu osa kosmista energiaa, suurta lohikäärmettä. Lohikäärme on ollut sekä kiinalaisessa että länsimaisessa alkemiasa vapaan, kosmisen energian symboli. SepherYetsirah sijoittaa sen ”maailmankaikkeuden ylle, ikään kuin kuninkaaksi valtaistuimelleen.” (6:2). Antiikin aikana vihkimysseremonia tapahtui usein temppelein salaisessa, maanlaisessa kryptassa. Todellisuudessa temppele on alin muldharachakra, ja käärmetulen herättäminen osa vihkimystä. Itse asiassa tämä tuli mahdollistaa kaikki alkemistiset prosessit, ja sen kautta tapahtuu ”elementtien kirkastaminen”. Tulella lämmitettävä hermeettisesti suljettu keittopullo, athanor on ihmisruumiin symboli.

Alkemiassa yleisimmin esiintyvä uudestisyntymisen symboli on feenikslintu, joka sytyttää pesänsä ja syntyy tulen kautta uudelleen. Tuli uudestisyntymisen välineenä löytyy myös kristinuskosta, Johannes Kastaja sanoo: ”Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevempi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella” (Matt. 3:11).

Mahayana terminologiassa henkikehon kirkkautta ja pysyvyyttä symboloi vajra, timanttivaltikka: ”Mielen salaisuus, kaikkietoisuus, kaikkien Buddhien puhdas tietoisuus, sitä kuvaa ikuisen pysyvyyden ja voiman symboli, vajra, tiedon sydän ja tyhjyyden kuin taivas. Kuinka veratonta onkaan nähdä todellisuuden sisin olemus.” (Nyingma). Tämän henkikehon sisin olemus on dharmakaya, jonka kaikki valaistuneet jakavat. Se on itsessään täydellinen, kaikkien ilmennysten ja maailmankaikkeuden lain sisin olemus, universaali tietoisuus ja ääretön avaruus, johon kaikki ilmentyneet ja ilmenevät asiat sisältyvät mahdollisuuksina. Tämä dharmakaya edustaa vihityn adeptin kaikkentuntevaa

perimmäistä tajuntaa, henkeä vailla muotoja eikä voi tulla havaittavaksi ilman ilmenemistään toiminnassa ja muodoissa. Sen vuoksi henkikeho ilmeneekin kahdella tasolla, nimittäin perusmuotojen, ideoiden maailmassa eli älymaailmassa sekä toiminnan, yksilöllisyyden ja ulko-kohtaisuuden tasolla. Ensimmäinen mainittu on sambhogakaya, joka muodostaa vihityn luonteen, ja kaikki luova inspiraatio ja hyväntahtoinen työskentely elävien olentojen hyväksi on lähtöisin siitä. Kun tämä inspiraatio ja hyväntahtoisuus ilmenee toiminnassa, se tapahtuu nirmanakayan eli ilmestysruumiin kautta. Nirmanakaya on vihityn ulkoinen ruumiin, joka antaa hänelle fyysisen kuolemattomuuden. Näiden kolmen ruumiin kautta, jotka ovat samalla yksi, vihitty on itämaisen termino-

logian mukaan ”kolmen maailman herra”. Alkemiassa vihityn adeptin symboli on hermeslintu, kuningas, jolla on linnun ruumiin. Hän on vapaa kulkemaan kaikilla maailmankaikkeuden tasoilla, maapallon muodossa olevalla fyysisellä, vesipisaroiden edustamalla astraalisella ja aurinkon kuvatuilla henkisellä. Hän kuitenkin puree lihaansa siitä tuskasta, että joutuu kieltäytymään lopullisesta vapautuksesta ja jäämään maailmaan auttamaan kärsiviä ja tietämättömiä ihmisiä.

Dan Sobackin arvostelu Kalevi Riikosen kirjasta KOHTI KOSMISTA KANSALAIKUUTTA (ilmestynyt v. 2018)

Mitä planeetallamme tällä hetkellä tapahtuu ja miksi? Miten käytännössä kulkea tasapainoisella tavalla henkisen kasvun polkua alati monimutkaistuvassa ja useiden ristiriitaisten voimien täyttämässä maailmassa? Entä miten voin itse kasvaa kohti viisasta Kosmista kansalaisuutta paitsi oman henkilökohtaisen kehitykseni, myös ihmiskunnan laajemman tietoisuuden edistämisen hyväksi? Muun muassa näihin kysymyksiin tarjoaa ajatuksia, näkökulmia ja pohdintoja Kalevi Riikosen ja useiden muiden kirjoittama teos, Kohti Kosmista Kansalaisuutta.

Kalevi Riikonen on Suomen tunnetuimpia kontaktihenkilöitä sekä pitkän elämäntyön henkisen kasvun ja ufo-kosmisten asioiden parissa tehnyt elämäntapayrittäjä. Kohti Kosmista Kansalaisuutta on hänen viides teoksensa ja toinen osa uudesta kolmen kirjan sarjasta. Kirja toimii paitsi yhteenvetona Kalevin omasta henkisestä polusta ja sen keskeisistä opetuksista, myös kokoelmana muiden kirjoittajien näkemyksiä maailmamme ilmiöistä ja ihmisenä kasvamisen ydinteemoista.

Kohti Kosmista Kansalaisuutta pitää sisällään monenlaisia tarkastelutasoa ja teemaa. Kirja alkaa Kalevin oman elämänpolun kuvauksesta siihen liittyvine vaiheineen ja haasteineen, erityisesti henkisen elämäntapayrittäjän näkökulmasta. Tästä siirrytään laajempaan yhteiskunnallisen ja planetaarisen muutoksen tutkiskeluun, jossa eri kirjoittajien voimin tuodaan esille mm nykyisen rahajärjestelmän, teknologisen kehityksen, poliittisen koneiston sekä muiden valtarakenteiden kipukohtia ja kehitystarpeita. Loppuosan pääpainona on eri kirjoittajien omien elämäntarinoiden kautta löytää käytännön työvälineitä henkilökohtaisen kehittymisen tukemiseen mm hyvän ruokavalion, aktiivisen energiatyöskentelyn ja numerologisen itsetuntemuksen kautta.

Jokaiselle siis varmasti löytyy teoksesta jotakin itselle resonoivaa, samalla kun toiset kappaleet saattavat jäädä vieraammiksi. Kaiken kaikkiaan kirja ei pakota omaksumaan mitään, mutta tarjoaa syötteitä monesta eri asiasta ja niiden välisistä yhteyksistä. Eri näkökulmien kautta kokonaisuus maailmamme nykytilasta sen siunauksineen ja puutteellisuuksineen alkaa kuitenkin hiljalleen hahmottua lukijalle. Eri elämäntarinoiden kautta henkisen polun kokonaiskuva sen valoineen ja varjoineen sekä keskeisine oivalluksineen jäsentyy.

Parasta tässä teoksessa on, että se onnistuu siinä, missä niin valitettavan moni nykyaikainen henkisytyteen keskittynyt kirja epäonnistuu: tasapainoisen ja aikuismaisen henkisytyden kuvaaminen! Valitettavan usein uushenkisytyden kenttä on nykyään joko pelkästään henkisytyden paperiin käärittyä itsekkyyden palvontaa - vain oman onnellisuuden ja varallisuuden maksimointia vähät välittäen muiden hyvinvoinnista - tai sitten sellaista hetkellisten tunneimpulssien ohjaukseen palaavaa, unenomaisesti passiivisuuteen vaivuttavaa ja tosiasioilta silmiä ummistavaa lähestymistapaa, josta Kalevikin käyttää kirjan yhdessä luvussa nimitystä ”vaaleanpunainen rakkauspuuro”.

Molemmathan näistä edellä mainituista suuntauksista olivat juuri niitä ansoja ja epätasapainotiloja, joista todelliset henkiset mestarit ja tietäjät ovat kautta aikojen henkisen polun kulkijoita varoitelleet. Onneksi tämä kirja kantaa ytimessään edelleen ikiaikaisia kypsän henkisytyden ymmärryksiä: pyrkimystä Totuuteen ja korkeiden ideaalien ilmentämiseen, järjen ja tunteen ta-

sapainoista liittoa, myös muista kuin vain itsestään välittämistä, moraalista toimintaa viisauden ohjaamana, sekä kokonaisuuden kasvua edistävälle palvelutehtävälle omistautumista myös silloin kun se ei ole välttämättä helppoa tai tuota itselle maallista miinaa ja materiaa.

Tämä teos toimii Valonkantajana sille koko ajan vahvistuvalle uuden tietoisuuden virtaukselle, joka pyrkii jälleen tasapainottamaan nykyisenkaltaisen vahvasti tuotteistetun uushenkisytyden epätasapainotiloja ja vääristymiä. Kirja edustaa muutoinkin vahvasti uuden ajan energialaatuja. Tämä näkyy muun muassa siinä, että kyseessä ei ole perinteinen yhden henkilön argumentaatio.

Pikemminkin voisi sanoa niin, että Kalevin oma keskeinen viesti luo teokselle yhtenäisen alustan, johon muut kirjoittajat sitten yhdistyvät, kukin heille luontaisella tyylillään ja viestillään. Tällaisessa muodossaan kirja ilmentää koko yhteiskuntaamme tällä hetkellä vahvasti muokkaavaa muutostoimintaa ja tietoisuuden evoluutiota: siirtymää yhden auktoriteetin tarjoamista kyseenalaistamattomista totuuksista kohti yhdessä rakennettua näkemystä maailman tilasta ja henkisestä kasvusta sen eri ulottuvuuksineen. Jo pelkältä toteutustavaltaan teos siis ilmentää omaa ydinviestiään ja uuden ajan henkisytyden keskeistä luonnetta: yhdessä luomista ja itseohjautuvaa ryhmän kautta tapahtuvaa työskentelyä.

Eri kirjoittajien toisistaan poikkeavat tyylit ja maailmankuvat voivat luonnollisesti tuoda ahdistuksensa sellaiselle, joka odottaa valmista ja yksiselitteistä kaavaa omalle kasvulle tai maailman tapahtumille. Kypsään henkisytyteen kasvaminen vaatii kuitenkin aina omaa ajattelua ja sen kautta tapahtuvaa asioiden pintaa syvempää omaksumista. Ja yksi tämän teoksen keskeinen anti on juuri siinä, että se tarjoaa lukijalle eri ikkunoita jäsentää maailmassamme ja itsessämme tapahtuvia - joskus hyvinkin ristiriitaisilta vaikuttavia asioita - ja jättää tila oman tulkinnan muodostumiselle. Oman ajattelukyvyyn ja erottelutaidon

harjoittaminen onkin välttämätön edellytys jokaiselle, joka mie-
lii kasvamaan omassa henkisyössään. Tämä on myös yksi Kalevin ja tämän teoksen keskeisistä viesteistä aikamme henkisen tien kulkijoille.

Monimuotoisuudesta huolimatta kirjan punainen lanka on kuitenkin kirkas: tasapainoiseen ja aikuismaiseen vastuuseen kasvaminen! Jokaisen kirjoittajan tekstistä huokuu syvä huoli siitä, että ihmiskunta elää edelleen hyvin passiivisessa ja vastuuta välttelevässä tilassa suhteessa omaan kehitykseensä, muihin ihmisiin ja toisten elollisten olentojen hyvinvointiin. Henkinen kasvu on mahdollista vasta kun heräämme terveellä tavalla vastuuseen paitsi omasta elämästämme, myös kokonaisuuden hyvinvoinnista. Tämä aikuismaiseen henkisyteen kasvaminen on väistämätön kriteeri yksilöllisellä ja yhteisöllisellä matkallamme kohti Kosmista kansalaisuutta.

Nona Lahti-Röyskö on tehnyt erinomaista työtä kirjan visuaalisen ilmeen ja taiton suhteen. Visuaalinen ilme on ammatti-

mainen ja kirjan eri kuvat ja kaaviot puhuttelevat jo itsessään. Suurempi sisennys olisi ehkä tuonut lukukokemukseen vielä lisää ilmavuutta ja selkeyden tunnetta. Kaiken kaikkiaan yleisilme on kuitenkin erittäin miellyttävä ja huolella toteutettu. Suosittelen tätä kirjaa niille, jotka uskovat kaiken takana olevaan kauniiseen Suureen Suunnitelmaan ja sen johdatukseen, mutta jotka eivät kuitenkaan myöskään pelkää kohdata ja käsitellä maailmassamme edelleen vallitsevaa puutteellisuutta, epätasa-arvoa ja pimeyttä.

Suosittelen tätä kirjaa niille, joille todellinen henkinen kehitys – viisaudessa ja myötätunnossa kasvaminen – on aidosti tärkeämpää kuin pelkkä ”vaaleanpunaisessa rakkauspuurossa” lilluminen. Ja luonnollisesti suosittelen tätä teosta kaikille niille, joille olemassaolon kosmiset ulottuvuudet ja matka kohti laajempaa ymmärrystä tuntuvat itselle tärkeiltä teemoilta.

Timo Teiden arvostelu Kalevi Riikosen kirjasta VALO ELÄMÄN YHDISTÄJÄNÄ (ilmestynyt v. 2018)

Muistan kun 1990-luvun alkupuolella löysin esoteerisesta kirjakaupasta uunituoreen kirjan nimeltään, ”Universaalista Opetusta Kosmuksesta”. Kirjakauppias ei olisi halunnut myydä sitä minulle, koska olin kuulemma vähän liian nuori niin korkealaatuisen ja vaikeaselkoisen kirjan lukijaksi. Ostin sen kaikesta huolimatta ja suorastaan ahmin sen sisältämää informaatiota ja energiaa olemukseeni. Koin sen vastaavan silloin juuri siitä, mitä olin etsimässä. Myöhemmin saman vuoden syksyllä hakeuduimme Kalevi Riikosen luentotilaisuuteen Uudessakaupungissa. Luennolla oli jännä energia ja tuntui kuin olisi leijunut hieman ilmaan eikä ajan kulumista havainnut lainkaan. Tämä tapahtui 25 vuotta sitten. Sen jälkeen Riikonen on luennoinut ympäri maata väsymättömästi ja 1996 ilmestyi yhdistelmäkirja ”Universaalista Opetusta Kosmuksesta 1-2”. Nyt 22 vuotta myöhemmin on uuden kirjan aika. Kalevi Riikosen kirjat eroavat kerta toisensa jälkeen henkisen ja rajatiedollisen kirjallisuuden alueella aivan omanlaiseksi kokonaisuudekseen.

Sanojen monimutkainen ja moniulotteinen voima

Tämä kirja on moniulotteisten lauseiden kosmista sinfoniaa. Aiemmatkin kirjat ovat olleet kielellisesti omalaatuisia. Uutuudessa lauseiden ja sanojen merkitys on jollakin tavalla erityisen korostunut. Ne ovat ilmaisullisesti joskus monimutkaisia, mutta niiden moniulotteinen täsmällisyys on aivan omaa luokkaansa. Lukija voi suorastaa tuntea lauseiden sisällön ominaisenergian, jolloin on kysymys kirjaimellisesti enemmän kuin sanoista. Kirjan sanoma siirtyy lukijan oivallettavaksi sielullisella tasolla, jolloin ymmärrys voi ottaa vastaan enemmän kuin sen mitä pelkät sanat pystyisivät välittämään. Näissä sanoissa on rakkautta. Esimerkiksi sanonta; ”Niin metsä vastaa, kuin sille huudetaan”, on uudessa teoksessa muotoiltu kosmisen täsmällisesti näin:

”Ajatuksen luoja ja lähettäjä on lopulta viime kädessä vastuullinen tekemästään ajatuskasaumasta. Tällaiset koosteet,

usein toistettuna, jättävät omanlaisensa vastaavuuskopion lähettäjänsä energiseen kenttään, muovaten siten persoonallisuutta ajatuksen energiavaraukseen sitoutuneen tehon, sisällön ja määrän suhteella ominaislaatuunsa suuntaan. Saatuaan kohteessa edelleen lisävoimaa, kasauma kimpoaa takaisin sen alkuperäiselle valmistajalle, vaikuttaen vahvistuneena häneen.”

Kosminen ote

Ominaista Riikosen kirjoissa on avaruudellinen ja kosminen vivahde, jonka kautta elämää ja henkisyttä käsitellään. Näin on myös tässä uutuudessa, jonka alkuosa noudatteleekin suurelta osin aiemmin ilmestyneiden teosten sisältöä, muokattuna tähän hetkeen sopivaksi. Uutuudessa Kalevi on pystynyt yksinkertaistamaan edellisen kirjansa sanomaa ymmärrettävämpään suuntaan. Juuri tästä hetkestä elämässämme hän kirjoittaa näin: ”Sielujen kosminen alkuperä ratkaisee tavattomasti kaikessa suhteessa, millaisten eri olentojärjestelmien ja rotujen kehollistumavirtojen kautta kunkin meidän yksilöminuuden tiemme on tuonut meidät tähän tarkkailumme hetkeen.” Tämä on Riikosta kirkkaimmillaan ja kuvastaa hyvin sitä lähestymistapaa, joka on aina leimannut hänen luentojaan ja kirjojaan.

Uutuuden alkupuolella Riikonen heittää ilmoille pari vuosilukua tulevaisuudesta. Toinen niistä on vuosi 2119. Tästä hän kertoo seuraavasti; ”MATERIAN PIMEÄT VOIMAT JA LUOJAN SUURI SUUNNITELMA OTTAVAT FYYSISELLÄ TASOLLA KÄYTÄNNÖSSÄ MITTAA TOISISTAAN hakiessaan keskinäistä tasapainoaan ihmiskunnan yhtenäisyydessä, uskomusjärjestelmien ja arvomaailmojen valinnoissa, todellisuudessa toisilleen tasavertaisena aina vuoteen 2119 saakka.

Riikonen on aina korostanut suojauksen ja energisoimisen merkitystä.

”Ennakolta energisoiminen auttaa arvaamattoman paljon oikealla tavalla eri tilanteisiin sovellettuna.”

Olisi paikallaan että jokainen äidiksi ja isäksi tuleva kansalai-

nen lukaisi Riikosen kirjasta ainakin osuuden, jossa käsitellään hyvin moniulotteisella tavalla lapsen syntymää. Tällaista käsitteilytapaa et varmasti kohtaa muissa kirjoissa tai luennoissa. ”Joissakin erikoistapauksissa uusi tulokas saattaa olla tulossa korkeammista valon maailmoista ja sielutyypiltään hyvin erikoinen (luokittelematon), niin varsinkin äidin ollessa itse deeva- tai enkelielu, tapauskohtaisesti myös tähteläissielu. Tulokkaan suuri sielun energiapaine voi olla energian kuormitukseltaan hyvin painostavaa tulevaan ihmiskehoon tehtävänsä.”

Erityisen katsauksen Riikonen luo prosesseihin, jotka edeltävät syntymää – siihen kuinka sielu valitsee vanhempansa ja kuinka sielu valitsee ominaisuuksia tulevaan kehollistumaansa.

Maailman negatiivisuuksista ja rakkauden puutteesta kirjassa todetaan seuraavasti: ”Tarkoitus on, että tätä negatiivisuutta saataisiin muunnettua niin, ettei maapallon fyysisessä olemuksessa tapahtuisi äkillisiä mullistuksia.”

Laajasta kolmiotyöskentelyosiosta Kalevin loppuyhteenve-to on mahtava: ”Kaikesta tästä huomaamme, kuinka tärkeä suuremman kokonaisuuden osanen onkaan yksi pieni ihminen.” Se on kuin lauseen mittainen runo, joka tiivistää elämän ihmeellisen luonteen vastaansanomattoman selkeästi. Kuvatun kolmiotyöskentelyn kautta jokainen meistä on osa kaikkeen suurta universaalia äärettömyyttä, jossa henkisyys ja fyysisuus limittyvät saumattomasti toisiinsa loputtomassa Jumalallisessa luovuudessa.

Kosminen seksuaalisuus

Kuten saattaa odottaakin tämä teos antaa myös seksiasioissa informaatiota, jota et varmasti löydä seksielämän oppaista. ”Tämä värähtelytaajuuksien erilaisuus on tuonut lukuisia ”makuuhuonekeskusteluja”.

Eri säteiden ihmisistä

Teoksessa eritellään erilaisten säteiden ihmisten perusominaisuudet. Jokaisen säteen

Korkein saavutus
Edistymistapa
Ylevin ihanne
Ihmistyyppit
Käytäntö
Värit
Jalokivi
Pyhä planeetta
Epäpyhä planeetta

Jokaisen sädetyyppin lopussa on edellä mainittujen lisäksi vielä osio nimeltään Persoonan tanssi säteessä. Tässä osiossa kuvailaan lyhyesti kyseisen ihmissädetyyppin ominaisuuksia, jotka ilmenevät tanssin kautta. Tämän osion erikoisuus selittyy myös kirjan kirjoittajan innokkaalla tanssin harrastamisella.

Kanavoinneista

Eräs kirjan mielenkiintoisimpia lukuja löytyy otsakkeen, ”Kanavointimenetelmiä”, alta. Seuraava suora lainaus, alaotsakkeen ”Ajatukselliset neuvot” jälkeisestä tekstistä kuvaa loistavasti lu-vun moniulotteista sisältöä:

”Voidaan sanoa, että mitä positiivisemmalla olennotta ajatuskoosteet tulevat, sitä kehittyneempi vastaanottajan täytyy olla. Sisältönsä puolesta ajatukselliset neuvot voivat rakentua

suppeammasta tai laajemmasta kokonaisuudesta. Ne voidaan kirjoittaa viesteinä, puhua sanomina, maalata taiteena ja piirtää kuvina, soittaa musiikkina tai ilmentää ylipäätään kaikenlaisena luovuutena.”

”Mukaelmia” otsakkeen alta lukija löytää idean siitä kuinka kuoremme kuolevat ja kuinka joku saattaa käyttää hyväkseen fyysistä ulottuvuuttamme korkeammassa ulottuvuuksissa olevia, vapautuneita kuoria.

Korkeatasoisen henkisen informaation ohella on henkilökohtaisia tuntemuksia ja mielipiteitä. Voidaan ajatella että ne tuovat elämänläheistä virettä teokseen. Teoksen loppupuolella on pitkä kysymys/vastaus osio, jonka vastaukset ovat itsessään kuin lyhyitä ja valaisevia artikkeleja.

Poimitakoon esimerkiksi pätkä vastauksesta sivulta 243: ”Edellisestä syystä johtuen ympäröivän arvomaailman ulkoiset arvot uskomusjärjestelmineen, vievät tullen mennessä jatkumossa laumasieluiset ”normaalit” keskivertoihmiset. Tästä muodostuu yksilön sisäisessä ymmärryksessä huomattavaa ristiriitaa egon ja sielun kesken, Korkeimman Itsen edistävän ohjauksen ja sielukehitystä tarkoittavan jokapäiväisten valintojen ymmärrettävyydessä” Äskeinen lainaus vain oli kovasti valaiseva tiivistys siitä miksi oivallamme niin eri lailla elämän menoa ja arvoja.

Valo Elämän yhdistäjä kirja sisältää myös artikkeleja kolmelta vierailevalta kirjoittajilta. Dan Soback käsittelee uuden ajan henkistä johtajuutta. Timo Teide puolestaan tarkastelee kohtalon olemusta ja maailman hallintadraamaa. Sami Seesranta kirjoittaa maailmankuvien muotoutumisesta henkisyössään.

Teos sisältää myös Kari Rautsin ja Kalevi Riikosen yhdistelmäkirjoituksen ”Ikuisuuden matkalla”. Osuuden aloittaa Rautsi, jonka elämänmakuinen artikkeli sisältää rautaisannoksen tiivistettyä viisautta. Kalevi jatkaa tarinaa sen jälkeen yhteistyöstä kertoen jopa mystisellä virityksellä.